

стане. Изведнажъ съзрѣхме, че подъ брадата на хубавия гушко се отвори червена дупка и алена кръвъ шиба като чучуръ на горе. Гласътъ на мъченика захрипѣ. Краката му силно се движатъ. Но осемъ ржце на четири здрави мъже силно държатъ. Следъ малко животното утихна, то умрѣ. . .

— Горкичкото! взехме да жалимъ децата. Защо го заклахте? Нали го боли!

— *Тѣй е благословено отъ Бога*, рече дѣдо. Днесъ е Рождество Христово. *Коли* се свиня и затова празника се нарича *Коледа*.

Накладоха на двора буенъ огънь. Шопарътъ бѣ донесенъ до огъня и опърленъ. Четири души едвамъ го дигаха и обръщаха. Следъ това разпраха животното и извадиха всичкитъ му вътрешности. Дѣдо взе черния дробъ и излѣзе въ кѣщи. На камината бѣ разгорена голѣма жара. Дѣдо нарѣза дроба на малки кѣсове, обсоли ги съ соль и чернъ пиперъ, набоде ги на два дълги желѣзни шиша, които тури на огъня. Той отъ време на време въртѣше шишоветъ. Когато се запържиха кѣсоветъ, дѣдо обви цѣлитъ шишове съ тънкото було на прасето. Той продължи пакъ да ги пече на огъня, докато най-сетне се зачерви и опече всичко. . .

Дошло бѣ вече пладне. Време за обѣдъ. Шопарътъ бѣ расѣченъ и изнесенъ горе на голѣми части. Всичко бѣ измито и очистено. Всички бѣха уморени. Голѣма трапеза се сложи. . . И. . . сети се, четецо! . .

Яли ли сте свински кебапъ отъ дробъ, изпеченъ на шишъ по Коледа!

Ай Коледе, милъ и веселъ си ти!

Щомъ се наобѣдвахме, дръпнахме шейната и юрнахме надолу по пързалката.

Три дена ние тържествувахме и благославяхме Бога и родителитъ. . .
